

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci žalobce: **J.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č.j. KrÚ 38996/2014/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 13. 8. 2014 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím žalovaného bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 24. 3. 2014, č.j.

OSA/P-288/14-D/15 a napadené rozhodnutí uvedeného správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce se dle uvedeného rozhodnutí měl dopustit správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky AUDI reg. zn. „X“ v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně tím, že dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a (zóna s dopravním omezením) a zaparkoval vozidlo v úseku platnosti dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením), konkrétně s vyobrazením značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem a dodatkovým textem zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku Po-Pá 6-22 h, So 7-12 h), kdy ve vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta ani za vozidlo nebyl zaplacen parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v návaznosti na porušení § 4c cit. zákona. Za spáchaný delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3, § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu a podle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, povinnost k paušální náhradě nákladů ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce namítá nezákonnost žalovaného rozhodnutí, včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce tvrdí, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by řízení o přestupku vedené s osobou podezřelou z toho, že řídila předmětné vozidlo, bylo zastaveno. Žalobce tvrdí, že nemá možnost zkoumat, zda rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku bylo osobě podezřelé z přestupku řádně doručeno. Dále poukázal na ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, když žalovaný zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, tedy dle žalobce nebyl oprávněn řízení o přestupku zastavit.

Žalobce namítá, že nebyl předvolán k podání vysvětlení, aby mohl předložit důkazy na podporu svého tvrzení o tom, že auto bylo v rozhodné době svěřeno P.K.. Má za to, že nebyly učiněny všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku považuje za formální a účelové.

Žalobce namítá, že ve věci správního deliktu mělo být nařízeno ústní jednání a že došlo k nezákonnému provedení správního řízení bez jeho nepřítomnosti. Žalobce se totiž dovolává analogické aplikace trestného řádu či zákona o přestupcích, neboť se jedná o trestní stíhání *sui generis* ve smyslu čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007- 135 (1338/2007 Sb. NSS). Žalobce tvrdí, že bylo popřeno jeho právo na veřejné projednání a na osobní obhajobu podle čl. 6 odst. 2, 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedený postup odporuje rovněž zásadě bezprostřednosti správního řízení, žalobce neměl možnost vyjádřit se k prováděným důkazům.

Žalobce namítá, že ul. Jiráskova, v níž mělo k přestupku dojít, měří cca 665 m, identifikaci přestupku tak považuje za nedostatečnou a dále dovozuje, že přestupkové jednání nebylo řádně prokázáno, když z fotografií založených ve správním spise není patrna poloha vozidla na ulici a nepřítomnost parkovacího lístku, považuje je tak za zcela neprůkazné, není prokázána přítomnost příslušné dopravní značky, jejíž nerespektování bylo řidiči vytýkáno. Nelze dle žalobce jednoznačně dovodit, že řidič zaparkoval neoprávněně.

V průběhu správního řízení bylo jednáno a doručováno osobě neoprávněné, neboť společnost FLEET Control, s.r.o. nebyla řádně zmocněna, neboť byla zmocněna před zahájením správního řízení /§ 33 odst. 2 písm. b) správního řádu/, což nelze akceptovat (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č.j. 9 As 87/2010-77).

Uvedené žalobce v podstatě zopakoval v replice.

Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností ve věci. Zdůraznil, že bylo podáno pouze blanketní odvolání, které nebylo přes výzvu správního orgánu prvního stupně doplněno. Žalovaný jednal se zástupcem žalobce z důvodu ochrany jeho procesních práv. Pokud jde o rozhodnutí ve věci přestupku, vycházel z presumpce správnosti správního aktu. Žalovaný je toho názoru, že s ohledem na objektivní odpovědnost, nebylo třeba provádět ústní jednání ve věci, přičemž žalobce nevyužil svého práva seznámit se s podklady ve věci, na což byl upozorněn, tedy nedošlo k porušení jeho procesních práv. Dle žalovaného byla odpovědnost provozovatele vozidla jednoznačně prokázána, když byly provedeny důkazy listinami. Žalovaný upozornil na to, že: „Navíc tento postup je u zmocněnce obviněného, spol. FLEET Control, s.r.o. (během správního řízení), běžným postupem, kdy podá blanketní odvolání, které není ve lhůtě doplněno a konkrétní námitky, včetně případného odborného posouzení jsou rozvedeny až v rámci žaloby (viz řízení vedené pod sp. zn. SPKrÚ 25949/2014/ODSH/12, vedeno pod vaší sp. zn. 52 A 62/2014). K takové námitce by se dle názoru žalovaného nemělo přihlížet, neboť se jedná o obcházení ust. § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.“

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Žalobce v podání ze dne 23. 12. 2013 uvedl k výzvě správního orgánu prvního stupně, že předmětné vozidlo řídil P.K., nar. „X“, bytem „X“. Rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení vedeného proti jmenovanému je založeno ve správním spise s vyznačením doložky právní moci (čl. 10). Sdělení o zahájení správního řízení podle § 46 správního řádu a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu bylo doručeno přímo žalobci (doručenka na čl. 13 správního spisu). O tom, že ve věci byl proveden důkaz listinami a fotografiemi (čl. 1-13, přičemž fotografie čl. 2 zachycuje RZ vozidla: „X“ a plochu čelního skla vozidla) podle § 53 odst. 6 správního řádu je učiněn záznam (čl. 16 správního spisu). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. OSA/P-

288/14-D/15 ze dne 24. 3. 2014 bylo doručeno prostřednictvím pošty žalobci. Podle odůvodnění správní delikt žalobce spočívá v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jak již specifikováno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku, když z fotografií vzal správní orgán prvního stupně za prokázané, že předmětné vozidlo RZ „X“ bylo zaparkováno v ulici Jiráskova v Pardubicích, přičemž pod čelním sklem nebyl umístěn doklad o zaplacení parkování, tedy byla porušena dopravní značka IP13c (parkoviště s parkovacím automatem – zde úprava stanovena formou dopravní značky IP25a zóna s dopravním omezením).

Dne 1. 4. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce FLEET Control, s.r.o. Ve sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla ze dne 23. 12. 2013 žalobce uvedl, že : „*ustanovuji pro celé toto řízení zmocněncem společnost FLEET Control, s.r.o. ...*“ Jak však již bylo uvedeno, správní orgán prvního stupně doručoval písemnosti přímo žalobci a prvním úkonem v této věci učiněným uvedeným zmocněncem bylo právě podání blanketního odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání je podáno do zcela specifikovaného rozhodnutí – uvedení č.j. – není pochyb o komunikaci mezi žalobcem a tímto zmocněncem. Výzva k odstranění vad podání, tedy odvolání podle § 37 odst. 3 a podle § 82 odst. 2 správního řádu byla zmocněnci doručena do datové schránky dne 2. 4. 2014. Odvolání vak doplněno nebylo. Žalovaný svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že řízení o přestupku bylo zastaveno, neboť se nepodařilo zjistit pachatele přestupku, tedy byly splněny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný vycházel z toho, že nebyly uplatněny liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích: *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, když vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.r.s.), a to po jednání. Předně je třeba uvést, že právní zástupce žalobce vznesl námitku do řádného zastoupení žalovaného při jednání před soudem. K tomu krajský soud uvádí, že je věcí posouzení soudu, zda při jednání vystupuje konkrétní zaměstnanec žalovaného, který disponuje řádným pověřením. V dané věci bylo pověření Mgr. Blanky Kvetovské a rovněž Mgr. Pavlíný Vávrové (dvě jednání ve věci a vyhlášení rozsudku) podepsáno Ing. Ladislavem Umbraunem, vedoucím odboru dopravy, silničního hospodářství a investic Krajského úřadu Pardubického kraje. Podle čl. 5 odst. 1 Organizačního řádu Krajského úřadu Pardubického kraje písemnosti vyhotovené úřadem podepisuje v rámci své působnosti vedoucí odboru, přičemž podle č. 6 odst. 1 Organizačního řádu Krajského úřadu Pardubického kraje v čele úřadu je ředitel a činnost úřadu řídí prostřednictvím vedoucích odborů. Je tedy nepochybné, že Ing. Ladislav Umbraun jako vedoucí odboru dopravy, silničního hospodářství a investic byl oprávněn pověřit zaměstnance Krajského úřadu Pardubického kraje k zastupování v řízení před krajským soudem v této věci. Tedy, krajský soud vyhodnotil, že za žalovaného byli při

jednání soudu (14. 1. 2015, 11. 3. 2015) a následně při vyhlášení rozsudku dne 18. 3. 2015 (jiný soudní rok) přítomni zaměstnanci, kteří byli k tomu řádně pověřeni.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, když rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, neshledal přitom důvody pro vyslovení nicotnosti či zrušení *ex officio*, plně ztotožnil s právním závěrem žalovaného, když k jednotlivým námitkám uvádí následující právní argumentaci.

- K námitkám směřujícím proti přestupkovému řízení

Předně žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že řízení o přestupku proti P.K. bylo pravomocně zastaveno. Při jednání soudu dne 11. 3. 2015 byl konstatován obsah správního spisu ve věci přestupků P.K. a bylo zjištěno, že rozhodnutím Magistrátu města Pardubic č.j. OSA/P-2033/13-D/25 ze dne 26. 2. 2014 bylo řízení vedené proti P.K. ve věci přestupků podle § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve vztahu k projednávané věci - IV, podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, zastaveno. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 2. 2014, neboť opatrovník, který přestupce zastupoval, převzal rozhodnutí při ústím jednání a vzdal se práva na odvolání. Pro úplnost krajský soud uvádí, že rozhodnutím ze dne 22. 1. 2015, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo jako opožděné zamítnuto odvolání P.K. do rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení. Tedy, bylo jednoznačně prokázáno, že řízení o přestupku proti P.K. bylo zastaveno, tedy správní orgán prvního stupně a žalovaný správně vycházely z presumpce správnosti správního aktu. Rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení s doložkou právní moci je přitom založeno ve správním spise (čl. 10). Krajský soud přitom připomíná, že při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Žalobce poukázal na ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, opomněl však již ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) cit. zákona, které míří na danou procesní situaci, kdy bylo řízení o přestupku zastaveno pro nedostatek důkazů: *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Nelze přisvědčit žalobci, že přestupkové řízení bylo pouze formální. Žalobce nemá ze zákona právo na přezkoumávání přestupkového řízení, bylo na něm, aby správnímu orgánu uvedl veškeré jemu známé okolnosti, které mohly vést k prokázání totožnosti řidiče. Podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu, tj. pravomocné zastavení řízení o přestupku podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, byla splněna.

Vedení přestupkového řízení je záležitostí správního orgánu, vede se z úřední povinnosti a je ovládáno zásadou vyšetřovací. Pokud hodlal žalobce uplatnit důkazní návrhy, jak uvádí v žalobě, když vytýká žalovanému, že ve věci nebylo provedeno ústní jednání, mohl tak učinit v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplynulo, že o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, byl žalobce řádně poučen (čl. 12 správního spisu).

- K námitce absence ústního jednání a k námitce nezákonného provedení správního řízení bez přítomnosti žalobce

V dané věci se nejedná o řízení podle zákona o přestupcích, ale o řízení ve věci správního deliktu vedené podle správního řádu. Tedy, správní orgán nemá povinnost provádět ústní jednání, neboť takovou povinnost správní řád nestanoví. Důkazy byly provedeny zákonným způsobem podle § 53 odst. 6 správního řádu: *O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu*. Tedy uvedeným zákonným postupem nebyla porušena žalobcem tvrzená zásada bezprostřednosti. Žalobce přitom mohl uplatnit svoje námitky a důkazní návrhy, byl k tomu řádně poučen, avšak tak neučinil.

Krajský soud nesdílí námitku žalobce, že se jedná o trestní řízení *sui generis*, které by požívalo ochrany ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, jak naznačuje žalobce, tudíž by bylo nutno postupovat analogicky podle zákona o přestupcích. Taková analogie je nedůvodná, když v řízení o správním deliktu není vyslovována vina, jedná se o objektivní právní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek, nikoliv o postih v důsledku trestního obvinění. Jak již bylo řečeno, není pravdou, že se žalobce nemohl vyjádřit k provedeným důkazům, tato možnost mu byla dána, neboť mu bylo doručeno poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům k vydání rozhodnutí (doručenka na čl. 13 správního spisu). Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007- 135 (1338/2007 Sb. NSS, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz), pak měl žalobce na mysli patrně tuto právní větu: *„Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu.“* Z uvedeného ovšem nelze dovozovat povinnost vedení ústního jednání ve věci, jednalo by se o nepřipustnou analogii, neboť správní řád stanoví jednoznačný procesní postup, tedy nejedná se o mezeru v zákoně, kterou by bylo třeba na základě analogie řešit použitím zákona o přestupcích.

- K námitce údajného neprokázání přestupku jako předpokladu odpovědnosti žalobce za správní delikt

Protiprávní jednání mající veškeré znaky shora popsaného přestupku bylo jednoznačně prokázáno fotodokumentací pořízenou příslušnou městskou policií. Argument žalobce, že ul. Jiráskova měří 665 m, tudíž není protiprávní jednání místně řádně vymezeno, vyhodnocuje krajský soud jako účelový, neboť je zřejmé, že nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem, když je vyloučeno, aby shodné vozidlo se shodnou RZ vozidla bylo zaparkováno na jiném úseku v Jiráskově ul. v Pardubicích v témže čase. Tedy za použití argumentu *ad absurdum* je zřejmé, že totožnost skutku je i při zvoleném místním vymezení skutku zachována.

Jestliže žalobce uvedl, že nelze mít za prokázané, že řidič protiprávně zaparkoval bez parkovacího lístku, je třeba uvést, že fotodokumentace byla pořízena Městskou policií Pardubice, přičemž žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by měl soud pochybovat o nestrannosti konání zasahujících strážníků městské policie. Za takové situace tak nelze jejich konání a tvrzení o porušení zákazu parkování bez parkovacího lístku *a priori* považovat za nevěrohodné.

- K námitce jednání neoprávněnou osobou a doručování osobě neoprávněné - FLEET Control, s.r.o.

Jak již bylo uvedeno, žalobce již ve sdělení údajů osoby, která měla řídit vozidlo, uvedl, že zmocňuje pro případ zahájení správního řízení FLEET Control, s.r.o. Správní orgán prvního stupně přitom svoje rozhodnutí doručil přímo žalobci. Jestliže uvedený zmocněnec podal odvolání do rozhodnutí specifikovaného pomocí uvedení č.j., pak je zřejmé, že o jeho existenci byl informován žalobcem, přičemž ve spojení s uvedenou plnou mocí, byť udělenou před zahájením správního řízení, a ve spojení s pasivitou žalobce samotného, byl procesní postup žalovaného, kdy zacházel s odvoláním zmocněnce žalobce jako s odvoláním podaným zmocněncem jako oprávněnou osobou podle § 33 správního řádu, plně ve prospěch zajištění procesních práv žalobce. V dané věci nelze dovodit, že uvedeným postupem byl žalobce nějak zkrácen na jeho subjektivním veřejném právu, které by požívalo ochranu poskytovanou soudy ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.). Žalobce ani nespecifikoval, jak konkrétně měl být tímto postupem žalovaného zkrácen, tedy tato námitka nemůže vyústit ve zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom dodává, že uvedený postup ve správním řízení s ohledem na znalost soudu o působení společnosti FLEET Control, s.r.o., získanou z úřední činnosti, nelze vyhodnotit jinak, než jako účelový, tedy takový, který nepožívá právní ochrany. Účelové jednání J.K. jako zmocněnce žalobců hodnotil již Nejvyšší správní soud (např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Krajský soud proto žalobu ze všech uvedených důvodů pro nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak krajský soud z obsahu soudního spisu neshledal, že by žalovanému v souvislosti se soudním řízením vznikly takové náklady, které by významně převyšovaly rozsah jeho úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. března 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová